Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
P. CRUZ VILLALÓN
представено на 6 март 2014 година[1]

Дело C-335/12

Европейска комисия
срещу
Португалска република

(Иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен от Комисията срещу Португалската република)

„Собствени ресурси — Последващо събиране на вносни сборове — Финансова отговорност на държавите членки — Неизнесени излишъци от захар“

1. В контекста на твърдяното от Комисията неизпълнение на задължения от Португалската република, свързано с превеждането на суми, дължими за неизнесени излишъци от захар след присъединяването на тази държава членка, се поставя въпросът за правната природа на налозите върху тези излишъци. Така Съдът има възможност да направи квалификация на този финансов ресурс, който Комисията, противно на Португалската република, счита за „собствен ресурс“ на Съюза.

2. Ако Съдът приеме тезата, която поддържам в настоящото заключение, че се касае за „собствен ресурс“, на следващо място той трябва да реши дали Португалската република е положила дължимата грижа при изпълнение на задължението си да събере този дължим налог, или, напротив, в крайна сметка трябва да отговаря пред Съюза, поемайки плащането на сумата, която не е събрала.

I – **Правна уредба**

A – *Актът относно условията за присъединяване на Кралство Испания и Португалската република и промените в Учредителните договори*[2]

3. Член 254 от Акта за присъединяване предвижда следното:

„Всеки запас от продукти, които се намират в свободно обращение на португалска територия към 1 март 1986 г. и надхвърлят количеството, което може да се приеме за нормален прехвърлим остатък, се отстранява от Португалската република за нейна сметка при спазване на процедурите на Общността, които предстои да бъдат установени, и в сроковете, определени при предвидените в член 258 условия.

1 — Език на оригиналния текст: испански.

2 — ОВ L 302, 1985 г., стр. 23 (наричан по-нататък „Актът за присъединяване“).

[…]“. [неофициален превод]

4. Съгласно член 371, параграф 1 от Акта за присъединяване „Решение от 21 април 1970 година относно замяната на финансовите вноски на държавите членки със собствени ресурси на Общностите […] се прилага в съответствие с предвиденото в членове 372—375“. [неофициален превод]

5. Съгласно член 372, параграф 1 от Акта за присъединяване „[п]риходите, наречени „селскостопански изравнителни такси“, посочени в член 2, параграф 1, буква а) от Решението от 21 април 1970 г., включват и приходите от всички установени налози върху вноса при търговията между Португалия и останалите държави членки и между Португалия и трети страни […]“. [неофициален превод]

Б – *Решение 85/257/ЕИО*[3]

6. Член 2, параграф 1 от Решение 85/257/ЕИО гласи следното:

„Приходите, произтичащи:

а) от налози, премии, допълнителни или компенсаторни суми, допълнителни суми или фактори и други задължения, установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки в рамките на общата селскостопанска политика, а също и вноски и други мита, предвидени в рамките на общата организация на пазарите за захар;

б) от мита по Общата митническа тарифа и други мита, установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки, представляват собствени ресурси, постъпващи в бюджета на Общностите“. [неофициален превод]

7. Член 7, параграф 1 от Решение № 85/257/ЕИО гласи:

„Собствените ресурси на Общността, посочени в членове 2 и 3, се събират от държавите членки в съответствие с националните разпоредби, наложени със закон, наредба или административен акт, които, когато е необходимо, ще бъдат адаптирани за тази цел. Държавите членки предоставят тези ресурси на разположение на Комисията“. [неофициален превод]

В – *Регламент (ЕИО) № 1697/79*[4]

8. Член 1 от Регламент № 1697/79 предвижда:

„1. Настоящият регламент определя условията, при които компетентните органи имат право да пристъпят към последващо събиране на вносните или износните сборове, които без оглед на причината не са били изискани от длъжника, за стоки, декларирани при митнически режим, включващ задължение за плащане на такива сборове.

3 — Решение на Съвета от 7 май 1985 година относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 128, стр. 15).

4 — Регламент (ЕИО) № 1697/79 на Съвета от 24 юли 1979 година относно последващото събиране на несъбрани вноски или износни сборове, които не са били изискани от длъжника, за стоки, декларирани за митнически режим, включващ задължение за плащане на тези сборове (ОВ L 197, стр. 1).

2. За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

а) „вносни сборове“ са както митата и таксите с равностоен ефект, така и селскостопанските изравнителни такси и другите налози при внос, предвидени в рамките на Общата селскостопанска политика или в рамките на специфичните режими, приложими съгласно член 235 от Договора към някои стоки, получени от преработката на селскостопански продукти;

[…]

в) „вземане под отчет“ е административният акт, с който надлежно се установява размерът на вносните или износни сборове […];

г) „митническо задължение“ е задължението на физическо или юридическо лице да заплати вносни или износни сборове за стоки, които са обект на облагане с такива сборове […]“. [неофициален превод]

9. Текстът на член 2 от Регламент № 1697/79 гласи:

„1. Когато компетентните органи установят, че от длъжника не е изискан целия или част от размера на дължимите по закон вносни или износни сборове за стока, декларирана за митнически режим, включващ задължение за плащане на тези сборове, те предприемат действия за последващо събиране на несъбраните сборове.

Тези действия обаче не могат да бъда предприети след изтичането на тригодишен срок, считано от датата на вземането под отчет на първоначално изискания от длъжника размер или, ако не е извършено вземане под отчет, считано от датата на възникването на митническото задължение за съответната стока.

2. За целите на параграф 1 действията по събиране започват с уведомяване на заинтересованото лице за размера на дължимите вносни или износни митни сборове“. [неофициален превод]

Г – *Регламент (ЕИО) № 3771/85* [5]

10. В своя член 1 Регламент № 3771/85 „установява общите разпоредби за прилагане на член 254 от Договора за присъединяване“. [неофициален превод]

11. Съгласно член 3, параграф 1, буква б) от същия регламент се считат „за продукти в свободно обращение на португалска територия […] внесените в Португалия продукти […], за които са изпълнени формалностите по вноса и в Португалия са събрани дължимите мита и такси с равностоен ефект, при условие че за същите не се прилага пълна или частична отстъпка за плащането на такива мита и такси“. [неофициален превод]

5 — Регламент (ЕИО) № 3771/85 на Съвета от 20 декември 1985 година относно запасите от селскостопански продукти, намиращи се в Португалия (ОВ L 362, стр. 21).

12. Член 8 от Регламент № 3771/85 предвижда:

„1. Условията за прилагане на настоящия регламент следва да се приемат в съответствие с процедурата, предвидена в член 38 от Регламент № 136/66/ЕИО на Съвета от 22 септември 1966 година относно създаване на обща организация на пазара на масла и мазнини[6], или, според случая, в съответните членове на останалите регламенти за създаване на обща организация на селскостопанските пазари;

2. Условията за прилагане, посочени в параграф 1, обхващат по-специално:

[…]

г) условията за реализация на излишъците от продукти.

3. Условията за прилагане, посочени в параграф 1, може да включват:

[…]

в) облагане с налог, когато заинтересовано лице не спазва условията за реализация на излишъците от продукти“. [неофициален превод]

Д – *Регламент (ЕИО) № 579/86*[7]

13. Във второ съображение от Регламент № 579/86 се казва, че „предвид съществуващата в новоприетите държави членки опасност от спекулации със захарта […] е необходимо да се предвидят разпоредби относно запасите, намиращи се към 1 март 1986 г. в Испания и Португалия“. [неофициален превод]

14. В шесто съображение от цитирания регламент е посочено, че „количествата, превишаващи остатъчните запаси […], които не са изнесени преди предвидената дата и съответно не са извадени от обращение на пазара, следва да се считат за количества, продадени на вътрешния пазар на Общността и внесени от трети страни; […] при това положение е оправдано да се предвиди, че събираната сума е равна на изравнителните такси по вноса за съответния продукт, валидни към последния ден от определения за износа им срок […]“. [неофициален превод]

15. Осмо съображение от Регламента гласи, че „за да се отговори на изискванията за добро управление на пазарите в сектора, е необходимо новите държави членки да се задължат да предоставят информация за установените запаси, както и за количествата, които се считат за продадени на вътрешния пазар“. [неофициален превод]

16. Член 3 от Регламент (ЕИО) № 579/86 предвижда:

„1. Новите държави членки трябва поотделно да инвентаризират запасите от захар […], които са в свободно обращение на тяхна територия към 0.00 ч. на 1 март 1986 г.

2. За целите на параграф 1, всяко лице, което независимо от качеството си разполага с количества захар […] не по-малки от 3 000 кг, които са в свободно обращение към 0.00 ч. на 1 март 1986 г., се задължава да ги декларира пред компетентните органи до 13 март 1986 г.

6 — ОВ L 172, стр. 3025.

7 — Регламент на Комисията от 28 февруари 1986 година за установяване на подробни правила относно запасите от продукти в сектора на захарта в Испания и в Португалия към 1 март 1986 г. (ОВ L 57, стр. 21).

[…]“. [неофициален превод]

17. Член 4 от Регламент № 579/86 предвижда:

„1. Когато запасите от захар […] надхвърлят определените за държавата членка количества […], тази държава членка трябва да гарантира, че количеството, равняващо се на разликата между установените и определени ѝ количества, е изнесено извън Общността до 1 януари 1987 г.[8] […]. По отношение на Португалия установяването на запасите и определянето на количествата от захар, които по силата на параграф 1 трябва да бъдат изнесени, следва да се извърши поотделно за автономните региони Азорски острови и Мадейра, от една страна, и за останалите региони на Португалия, от друга страна.

2. По отношение на количествата, които съгласно параграф 1 трябва да бъдат изнесени

[…]

в) износът на съответният продукт трябва да се осъществи до 1 януари 1987 г. от територията на новата държава членка, където е извършено предвиденото в параграф 1 установяване, като продуктът трябва да е напуснал територията на Общността преди тази дата“[9]. [неофициален превод]

18. Съгласно член 5 от същия регламент:

„1. Освен в случай на обстоятелства, дължащи се на непреодолима сила, доказателствата за осъществен износ […] трябва да се предоставят до 1 март 1987 г.[10] чрез:

а) лицензии за износ, издадени […] от компетентния орган на съответната нова държава членка;

б) документите, посочени в членове 30 и 31 от Регламент (ЕИО) № 3183/80[11], които са необходими за освобождаване на гаранцията.

2. Ако посочените в параграф 1 доказателства не бъдат представени до 1 март 1987 г., съответното количество ще се приеме за продадено на вътрешния пазар на Общността“. [неофициален превод]

19. Член 7 от разглеждания регламент предвижда:

„1. За количествата, които се считат за продадени на вътрешния пазар по смисъла на член 5, параграф 2, се събира:

а) за захар — на всеки сто килограма, сума, равняваща се на изравнителната такса за внос на бяла захар, която е в сила към 31 декември 1986 г.[12] […]“. [неофициален превод]

8 — Регламент (ЕИО) № 3332/86 на Комисията от 31 октомври 1986 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 579/86, с който се установяват подробни правила относно запасите от продукти в сектора на захарта в Испания и Португалия към 1 март 1986 г. (ОВ L 306, стр. 37), променя тази дата на 1 юли 1987 г.

9 — Регламент № 3332/86 определя за Португалия датата 1 юли 1987 г.

10 — Регламент № 3332/86 определя за Португалия датата 1 септември 1987 г.

11 — Регламент (ЕИО) № 3183/80 на Комисията от 3 декември 1980 година за определяне на общи подробни правила за прилагане на режима на лицензии за внос и износ и сертификати за предварително фиксиране за селскостопанските продукти (ОВ L 338, 13.12.1980 г., стр. 1).

12 — Регламент № 3332/86 определя за Португалия датата 30 юни 1987 г.

20. Съгласно член 8, параграф 1 от Регламент № 579/86 „[н]овите държави членки вземат всички необходими мерки за прилагане на настоящия регламент и определят по-специално процедурите за контрол, които са необходими за извършване на посочената в член 3 инвентаризация и за изпълнение на посоченото в член 4, параграф 1 задължение за износ“. [неофициален превод]

Е – *Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89*[13]

21. Член 2, параграф 1 от Регламент № 1552/89 предвижда, че „[з]а целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, се установява след уведомяване на длъжника от компетентната служба на държавата членка за размера на дължимата сума. Това уведомяване се извършва веднага след като длъжникът стане известен и след като размерът на вземането може да бъде изчислен от компетентните административни органи при спазване на всички приложими в областта общностни разпоредби“. [неофициален превод]

22. Съгласно член 11 от същия регламент: „[в]сяко забавяне на вписванията по сметката, посочена в член 9, параграф 1, е основание за плащането на лихва от съответната държава членка“. [неофициален превод]

23. Член 17 от Регламент № 1552/89 гласи:

„1. Държавите членки се задължават да предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че сумите, които съответстват на [установените] налози […], […] се предоставят на разположение на Комисията при условията, предвидени в настоящия регламент.

2. Държавите членки се освобождават от задължението да предоставят на разположение на Комисията сумите, които съответстват на установените налози, само ако тези суми не са могли да бъдат събрани поради обстоятелства, дължащи се на непреодолима сила. Освен това в конкретни случаи държавите членки могат да не спазват задължението да предоставят тези суми на разположение на Комисията, ако след задълбочена оценка на всички съществени обстоятелства във връзка с конкретния случай се окаже, че събирането е невъзможно в дългосрочен план поради причини, които не могат да се вменят на държавите членки Тези случаи трябва да се споменат в доклада, предвиден в параграф 3, ако сумите надвишават 10 000 ECU […]; в този доклад трябва да се посочат причините, поради които държавата членка не е била в състояние да предостави на разположение въпросните суми. Комисията разполага със срок от шест месеца, за да изпрати своите възражения на съответната държава членка, ако е необходимо.

[…]“. [неофициален превод]

II – **Досъдебната процедура**

24. С писмо от 26 юни 2003 г. португалските власти молят Комисията на основание член 17, параграф 2 от Регламент (ЕО, Евроатом) № 1150/2000[14] за освобождаване от задължението да предоставят на нейно разположение сумата от 785 078,50 EUR, съответстваща на установени налози за излишъци от захар, за които не е представено доказателство, че са изнесени в

13 — Регламент на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1).

14 — Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за изпълнение на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184).

изискуемия съгласно Регламент № 579/86 срок. Португалската република твърди, че искането за плащане, отправено до длъжника на 25 октомври 1990 г., е отменено с решение на Върховния административен съд от 8 май 2002 г.[15], което води до невъзможност дължимата сума да бъде събрана.

25. След като събира допълнителна информация, Комисията отхвърля молбата, тъй като са изминали повече от три години между първата възможна дата за вписване в счетоводните книги на задължението и действителната дата на започване на процедурата за последващо събиране. От друга страна, приемайки за неоснователни мотивите за несъбиране на дължимите суми, Комисията изисква от португалските власти да ѝ предоставят на разположение до 20 септември 2004 г. сумата от 785 078,50 EUR.

26. След последвалата кореспонденция с писмо от 31 януари 2006 г. португалските власти посочват, че Върховният административен съд е основал решението си на идеята, че спорните налози не представляват собствени ресурси, поради което член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000 е неприложим. Ето защо португалските власти молят молбата им за освобождаване да се счита за оттеглена.

27. С писмо от 28 юли 2006 г. Комисията отхвърля тази молба, като отново изисква от португалските власти незабавно да предоставят на разположение спорната сума. Нито това искане, нито следващото, отправено с писмо от 31 януари 2007 г., получават отговор.

28. На 23 октомври 2007 г. Комисията отправя до португалските власти писмено искане, в което изразява несъгласие с тезата, че съответните налози не представляват собствени ресурси, и посочва, че макар безспорно решението на Върховния административен съд да не може да се пренебрегне, същото засяга само отношенията между оператора и националните власти.

29. Тъй като това искане не е изпълнено, с писмо от 2 февруари 2009 г. Комисията изпраща на националните власти мотивирано становище, което е последвано от допълнително мотивирано становище, изпратено с писмо от 28 октомври 2011 г. Португалската република не променя своята позиция, поради което Комисията предявява настоящия иск.

III – **Искът на Комисията**

30. Комисията твърди, че като не е превела на Съюза сумата от 785 078,50 EUR, съответстваща на налозите, дължими за неизнесени излишъци от захар след присъединяването ѝ към Европейските общности, Португалия не е изпълнила задълженията си по член 10 ЕО, член 254 от Акта за присъединяване, член 7 от Решение 85/257, членове 4, 7 и 8 от Регламент № 579/86, член 2 от Регламент № 1697/79 и членове 2, 11 и 17 от Регламент № 1552/89.

31. Комисията поддържа, че претендираната сума представлява „собствен ресурс“ на Общностите по смисъла на член 2, параграф 1, буква а) от Решение 85/257, тъй като се касае за приход, произтичащ от „други задължения, предвидени в рамките на общата организация на пазарите в сектора на захарта“, в резултат на специалния режим, установен за Португалската република към момента на присъединяването ѝ.

15 — В хода на производството, по което е постановено това решение, е отправено преюдициално запитване по дело William Hinton & Sons, приключило с Определение на Съда от 11 октомври 2001 г. (C-30/00, Recueil, стр. I-7511).

32. Комисията твърди, че съгласно член 254 от Акта за присъединяване запасите от продукти, които се намират в свободно обращение на португалска територия към 1 март 1986 г. и които надхвърлят количеството, което може да се приеме за нормален прехвърлим остатък, се отстранява от Португалската република за нейна сметка в рамките на процедурите на Общността, чиито правила и срокове са определени в Регламент № 3771/85 и Регламент № 579/86.

33. Комисията счита, че що се отнася до техния характер, не трябва да се смесват сумите на евентуално извършените разходи, свързани с износа на излишъците, от една страна, и от друга страна, сумите, които националните власти е следвало да съберат, поради това че излишъците са определени като „продадени на вътрешния пазар на Общността и внесени от трети страни“, съгласно предвиденото в шесто съображение от Регламент № 579/86. Последните представлявали „собствени ресурси“ на Общностите, като различният характер на едните и другите суми е потвърден от Съда в точка 57 от Определението по дело William Hinton & Sons, посочено по-горе.

34. Що се отнася до закъснението за уведомяване за спорното задължение, Комисията поддържа в исковата си молба, че са изминали повече от три години между първата възможна дата за вписване в счетоводните книги на митническото задължение — 16 октомври 1987 г., и действителната дата на предприетите действия по последващо събиране — 29 октомври 1990 г., поради което давностният срок, определен в член 2, параграф 1 от Регламент № 1697/79, е изтекъл, както установява Върховният административен съд в решението си от 8 май 2002 г., от което, по аргумент от противното, следва, че задължението е могло да бъде съобщено в срок. Освен това Комисията твърди, че нейното становище се подкрепя от Решение на Съда от 15 ноември 2005 [16].

35. Ето защо Комисията иска да се постанови решение, с което Португалската република да бъде осъдена за неизпълнение на задълженията ѝ, произтичащи от член 10 ЕО, член 254 от Акта за присъединяване, член 7 от Решение 85/257, членове 4, 7 и 8 от Регламент № 579/86, член 2 от Регламент № 1697/79 и членове 2, 11 и 17 от Регламент № 1552/89. Комисията иска също така Португалската република да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

IV – **Производството пред Съда**

36. По време на съдебното заседание Съдът е поканил Комисията и Португалската република да съсредоточат изложенията си върху четири въпроса: 1) дали налогът, предвиден в член 8, параграф 3, буква в) от Регламент № 3771/85, представлява или не „собствен ресурс“ на Общността; 2) дали, в случай че се касае за налог, предвиден в рамките на общата организация на пазарите на захар, същият попада в обхвата на приложение на Регламент № 1697/79; 3) кои в конкретния случай са точните дати, на които започва и завършва тригодишният срок, предвиден в член 2, параграф 1, втора алинея от Регламент № 1697/79; 4) кои според Комисията са точните дати, на които започва и завършва периодът, през който португалските власти не са действали с необходимата бързина, за да уведомят за спорното задължение.

37. Португалската република е представила писмена защита, в която по отношение на характера на спорната сума твърди, че с Определението си по дело William Hinton & Son, посочено по-горе, Съдът се е произнесъл по колебанията на Комисията относно приложението на Регламент № 1679/79 в смисъл, че това приложение предполага стоките да са декларирани в

16 — Дело Комисия/Дания, C-392/02 (Recueil, стр. I-9811), точки 60, 63, 67 и 68.

съответствие с член 3, параграф 2 от Регламент № 579/86, което обстоятелство следва да се установи от Върховния административен съд. В противен случай, както се посочва в точка 38 от същото определение, националният съд следва да приложи португалските нормативни разпоредби в областта на събирането.

38. Според Португалската република Върховният административен съд не е уточнил дали това условие е налице, но е възприел, че Регламент № 1697/79 е приложим въз основа на съдържащото се в член 98 от Митническата реформа [17] препращане, по силата на който последващото събиране на налози, които не са нито собствени ресурси, нито остатъчни мита, се регламентира от действащото общностно законодателство.

39. Португалската република счита, че Върховният административен съд е допуснал грешка. Независимо от това поради императивни причини от конституционен характер решението от 8 май 2002 г. подлежи на изпълнение.

40. Португалската република поддържа, че тъй като член 17 от Регламент № 1150/2000 е приложим само когато се касае за собствени ресурси на Общностите, първоначалната ѝ молба за освобождаване следва да се счита за лишена от правно действие.

41. От друга страна, Португалската република твърди, че в нито една статия на общите бюджети на Общностите за 1987 г., 1988 г. и 1989 г. не е записан налогът, предвиден в член 7, параграф 1, буква а) от Регламент № 579/86, а съгласно член 4 от Финансовия регламент от 21 декември 1977 г. [18] приходите могат да се събират само ако са записани в бюджетна статия. Ето защо, дори в случая да се касае за собствени ресурси, съществува правна пречка за тяхното събиране.

42. Освен това Португалската република твърди, че именно в Акта за присъединяване са посочени приходите, които следва да се квалифицират като собствени ресурси, като се изключват приходите от предвидения в член 7, параграф 1, буква а) от Регламент № 579/86 налог.

43. Португалската република поддържа, че в Решение от 26 октомври 2006 г. по дело Koninklijke Coöperatie Cosun/Комисия [19] Съдът е поставил под въпрос определянето на тази сума като налог, както и че ако ставаше въпрос за собствени ресурси, то такива щяха да бъдат и налозите, събирани на основание член 6, параграф 3 от Регламент № 60/2004 [20] и член 12, параграф 3 от Регламент № 1832/2006 [21], които обаче не са определени като такива.

44. Поради това Португалската република счита, че спорният налог се основава, от една страна, на член 8, параграф 3, буква в) от Регламент № 3771/85 и от друга страна, на член 254 от Акта за присъединяване, на който се позовават първо и второ съображение от Регламент № 579/86.

17 — Приета със Закон-декрет № 46311 от 27 април 1965 г.

18 — ОВ L 356, стр. 1.

19 — Дело C-68/05 P (Recueil, стр. I-10367).

20 — Регламент (ЕО) № 60/2004 на Комисията от 14 януари 2004 година за определяне на преходни мерки в сектора на захарта във връзка с присъединяването на Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия (ОВ L 9, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3 том 52, стр. 202).

21 — Регламент (ЕО) № 1832/2006 на Комисията от 13 декември 2006 година за определяне на преходни мерки в сектора на захарта във връзка с присъединяването на България и Румъния (ОВ L 354, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 78 стр. 134).

45. По отношение на твърдяното забавяне при уведомяването за задължението, Португалската република счита, че първоначалната ѝ молба е основана на невъзможността да събере спорната сума поради отмяна на акта за събиране на вземането от Върховния административен съд. В тази връзка тя твърди, че националните власти са узнали за задължението едва на 2 август 1990 г., като не са имали право да пристъпят към последващото му събиране до 9 октомври 1990 г. — датата, на която е установено, че декларираните от въпросното дружество данни са неточни.

46. Въз основа на гореизложеното Португалската република моли искът да бъде отхвърлен, а Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

47. Изразените от страните становища като цяло се поддържат в представените от тях писмена реплика и писмена дуплика.

V – **Анализ**

48. Централно място в настоящото дело заема въпросът за правната природа на налозите за неизнесени излишъци от захар след присъединяването на Португалия.

49. За да се отговори на този въпрос, е необходимо да се спрем на нормативния контекст на третирането на такива излишъци.

A – *Излишъците от захар към момента на присъединяване на Португалия*

50. Съгласно Акта за присъединяване (член 254) Португалия е била задължена да премахне за своя сметка „запасите от продукти, които се намират в свободно обращение на [нейна] територия към 1 март 1986 г., които надхвърлят количеството, което може да се приеме за нормален прехвърлим остатък“ — т.е излишните количества или *излишъците*.

51. За изпълнение на тези задължения в областта на селскостопанските продукти Регламент № 3771/85 установява общи разпоредби, отнасящи се до приложението на член 254 от Акта за присъединяване. Съгласно тези разпоредби се приема, че се считат „за продукти в свободно обращение на португалска територия […] внесените в Португалия продукти, за които са изпълнени формалностите по вноса и в Португалия са платени дължимите митни сборове и такси с равностоен ефект“ (член 1).

52. За целите на прилагането на Регламент № 3771/85 член 8 от същия препраща към процедурите, предвидени в регламентите, с които се установява обща организация на пазара на масла и мазнини и на селскостопански продукти, като уточнява, че условията по прилагане може да включват „облагане с налог, когато заинтересовано лице не спазва условията за реализация на излишъците от продукти“.

53. Въз основа на член 8 от Регламент № 3771/85 е приет Регламент № 579/86, с който се установяват правилата относно запасите от захар, намиращи се на територията на Португалия към 1 март 1986 г. От значение са следните разпоредби:

a) Португалия е следвало да извърши инвентаризация на запасите от захар, намиращи се в свободно обращение на нейна територия към 1 март 1986 г. (член 3, параграф 1). За тази цел лицата, които са разполагали с количества, надвишаващи 3 000 кг, е следвало да ги декларират пред компетентните органи до 13 март 1986 г. (член 3, параграф 2);

б) Съгласно член 4 от цитирания регламент, ако определените в член 2 от този регламент количества за Португалия са били надвишени, същата е следвало за своя сметка да осигури износа на излишъците извън територията на Общността до 1 юли 1987 г.;

в) Съгласно член 5, параграф 1 от разглеждания регламент доказателствата за осъществения износ е следвало да се представят до 1 септември 1987 г.;

г) Ако не се представят такива доказателства, се приема, че излишъците са продадени на вътрешния пазар на Общността (член 5, параграф 2);

д) Член 7 предвижда, че за излишъците, за които е прието, че са продадени на вътрешния пазар, ще се събира сума, равняваща се на изравнителната такса за внос на бяла захар, която е в сила към 30 юни 1987 г., увеличена или намалена с присъединителните компенсаторни суми за бялата захар, валидни в Португалия към същата тази дата.

54. Според Комисията тази сума представлява „собствен ресурс“ на Общностите. Португалия оспорва това твърдение с аргументи, които според мен са неубедителни.

Б – *Понятието „собствени ресурси“*

55. Първоначално Общностите са се финансирали от парични вноски на държавите членки. В Договорите от Рим обаче вече е било предвидено създаването на система на собствените ресурси, състоящи се предимно от приходи от мита по Общата митническа тарифа (член 201 от Договора за ЕО).

56. Замяната на модела на финансиране, основаващ се на вноски от държавите членки, със системата на собствените ресурси е осъществена през 1970 г.[22], но на практика двата модела съществуват паралелно до 1980 г. Дори и днес паричните вноски продължават да съществуват като система на финансиране на някои извънбюджетни инструменти[23]. Освен това финансирането със собствени ресурси е принципен въпрос в качеството му на предпоставка за утвърждаването на самостоятелната правосубектност на Съюза.

57. В никой от Договорите не се съдържа определение на понятието „собствени ресурси“. Комисията ги определя, използвайки неутрални в доктринално отношение термини, като „приходи, предоставени окончателно на Комисията за финансиране на бюджета, които ѝ се полагат по право, без да е необходимо последващо решение на националните власти“[24].

22 — Решение 70/243/ЕОВС, ЕИО, Евратом от 21 април 1970 г. (ОВ L 94, 28.4.1970 г., стр. 12).

23 — Напр. Европейският фонд за развитие, който е плод на Споразумението за партньорство между членовете на Групата страни от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн, от една страна, и Европейската общност и нейните държави членки, от друга страна, подписано в Котону на 23 юни 2000 г. Също и финансирането с вноски на определени научноизследователски програми (член 18, параграф 1, буква а) от Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 г., ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198).

24 — Европейска комисия. Публичните финанси на Европейския съюз. Служба за публикации на Европейския съюз. Люксембург, 2002 г., с. 108.

58. Разглежданите ресурси се състоят от следните елементи [25]:

а) т. нар. „традиционни или собствени ресурси по дефиниция“, които са: мита, селскостопански такси и други налози, установени от Общностите в рамките на Общата селскостопанска политика (включително налозите, предвидени в рамките на общата организация на пазарите за захар);

б) процент върху единната основа на ДДС;

в) „допълнителен ресурс“, определен в зависимост от брутния национален доход (БНД).

59. Към тези приходи следва да се прибавят и приходите от данъка върху заплатите, надниците и възнагражденията на длъжностните лица и други служители на Съюза или приходите, произтичащи от административната или икономическата дейност на институциите. Въпреки това по-голямата част от собствените ресурси се формира от посочените по-горе елементи.

60. Получените в една държава членка „традиционни собствени ресурси“ трябва да се депозират в нарочно открита за тази цел сметка на Комисията в Държавната хазна [26]. Всъщност, поради това че са собственост на Общностите ab origine, тези средства не следва да се записват в националните бюджети нито като приход, нито като разход. Въпреки това на практика много държави членки ги включват в бюджетите си, макар и винаги да ги записват като входящи приходи и изходящи плащания. Ето защо се създава впечатлението, че предоставянето им на Общностите зависи от вземането на национално решение, което не съответства на статута им на ресурси, принадлежащи изключително на Съюза.

В – *Същност на налозите, предмет на спора*

61. Ще разграничa причините, поради които тези налози се квалифицират съответно като ресурси на Съюза или като ресурси на държавите членки, и ще застъпя съответно становище.

1. Причини за определянето им като „собствени ресурси“

62. Първоначално налозите върху излишъците от захар са се считали за такси с равностоен на митата ефект и като такива — за „собствени ресурси“. В самото Определение по делото William Hinton [27] многократно е използван терминът „такса“, когато се говори за тези налози.

63. Въпреки това по мнение на Португалската република това съображение е изоставено от Съда в Решение по дело Koninklijke Coöperatie Cosun/Комисия, посочено по-горе. Наистина, възприемайки становището на Общия съд, Съдът потвърждава тогава, че сума като тук интересуващата ни „не се събира поради обстоятелството, че определено количество захар C е пресякло външните граници на Общността, а, напротив — защото износът е извършен в

25 — Този състав е запазен от 1970 г. в няколко последователно приети решения, отнасящи се до собствените ресурси. Последното от тях е Решение 436/2007/ЕО, Евратом на Съвета от 7 юни 2007 година (ОВ L 163, стр. 17). По отношение на развитието на системата за собствени ресурси вж. Waldhoff, Ch. Art. 311 (3). — In: Calliess, Ch. et M. Ruffert (eds.). EUV/AEUV Kommentar. 4. ed. Verlag C.H. Beck, München, 2011.

26 — Сумите се внасят в месеца, следващ „установяването на налога“. Налогът е „установен“ от момента, в който съответното задължение е установено от компетентната служба на държавата членка. Всъщност Съюзът е зависим от националните данъчни/митнически служби.

27 — Образувано, както вече бе посочено, по повод преюдициално запитване от Върховния административен съд в хода на делото, по което е решено, че задължението на собственика на излишъците от захар е погасено по давност.

нарушение на установените правила и срокове.[…]“ [28]. Според мен относимостта на този цитат към настоящото дело е спорна, тъй като от него произтича единствено че налозите върху излишъците от захар не са вносни или износни мита, без от това да следва, че същите не могат да се приемат за собствени ресурси на друго основание.

64. Във всеки случай, считано от 2006 г., Комисията приема, че квалификацията, която трябва да се даде на спорните налози, е „налози, предвидени в рамките на общата организация на пазарите в сектора на захарта“, по смисъла на член 2 от Решение 2000/597.

65. Според мен е трудно да не се сподели тезата на Комисията, дори и само поради обстоятелството, че обхватът на разпоредбата на член 2 от Решение 2000/597 е достатъчно широк, за да включва и разглеждания налог. Независимо от факта, че съгласно Решение по дело Koninklijke Coöperatie Cosun/Комисия не става въпрос за вносни или износни сборове в тесен смисъл, съобразно приложимото към настоящия случай законодателство на Съюза, посоченият налог има *същата функция* като този тип митни сборове.

66. Всъщност, както отбелязва Комисията, шесто съображение от Регламент № 579/86 гласи, че „количествата, превишаващи остатъчните запаси […], които не са изнесени преди предвидената дата и съответно не са извадени от обращение на пазара, *следва да се считат* за количества продадени на вътрешния пазар на Общността и *внесени от трети страни*; […] при това положение е оправдано да се предвиди, че *събираната сума е равна на изравнителните такси по вноса за съответния продукт*, валидни към последния ден от определения за износа им срок […]“ [29].

67. С относителна яснота този приход би бил собствен ресурс на Съюза като равностоен на налог при вноса.

68. Дори ако гореизложеното не бъде възприето, според мен трудно може да се отрече качеството му на собствен ресурс като „налог, предвиден в рамките на общата организация на пазара в сектора на захарта“, по смисъла на същото Решение 2000/597.

69. Всъщност в осмо съображение от Регламент № 579/86 се казва, че „за да се отговори на изискванията за *добро управление на пазарите в сектора*, е необходимо новите държави членки да бъдат задължени да предоставят информация за установените запаси, както и за количествата, които се считат за продадени на вътрешния пазар“ [30]. Такова установяване е необходимо, за да се прецени дали в Португалия е надхвърлено определеното ѝ със самия Регламент № 579/86 количество, и ако това е така, в съответствие с разпоредбата на член 4 от същия регламент Португалската република да гарантира, че излишъкът е изнесен извън Общността до 1 януари 1987 г.

70. Следователно става въпрос за мярка, имаща за цел да гарантира стабилността на пазара на захар, като се избягват смущенията, които може да предизвика наличието на излишни количества при присъединяването на нова държава членка. Тъй като, ако излишъците не бъдат отстранени посредством износа им, би се стигнало до дисбаланс на пазара, Регламент № 579/86 цели предотвратяването му, предвиждайки облагането им с такса, равностойна на митото, което би трябвало да се плати, ако се касаеше за внесени количества.

28 — Решение по дело Koninklijke Coöperatie Cosun/Комисия, точка 41.

29 — Курсивът мой.

30 — Курсивът мой.

71. Освен това Регламент № 579/86 е в явно съзвучие с Регламент (ЕИО) № 2670/81 [31], който в член 3, параграф 1 установява облагането с налог на количества *„пуснати на вътрешния пазар“* [32], докато член 7, параграф 1 от Регламент № 579/86 се отнася до „количествата, *които се считат за продадени на вътрешния пазар*“ [33]. Не става ясно защо, макар изрично да приема [34], че сумите, събрани на основание член 3, параграф 1 от Регламент № 2670/81, представляват приходи, произтичащи от „други налози, предвидени в рамките на общата организация на пазарите в сектора на захарта“, по смисъла на член 2 от Решение 85/257, Португалия не признава, че същото би могло да се отнася за сумите, събирани на основание член 7, параграф 1 от Регламент № 579/86 [35].

72. Следователно, доколкото, от една страна, става въпрос за налог, който изпълнява същата функция като вносните митни сборове, и от друга страна, за мярка, насочена към по-доброто управление на пазара на захар, логично може да се заключи, че и в двата случая въпросният налог представлява собствен ресурс. Въпреки това следва да се анализират аргументите, изложени в подкрепа на противното.

2. Доводи против определянето им като „собствени ресурси“

73. Както твърди Комисията, Регламент № 579/86, с който се установяват нормите относно запасите от продукти в сектора на захарта, намиращи се на територията на Португалия към 1 март 1986 г., има за правно основание — освен Акта за присъединяване — и Регламент № 3771/85 относно запасите от селскостопански продукти в Португалия. Това, разбира се, не означава, че Регламент № 579/86 се отнася до „митата в рамките общата организация на пазарите в сектора на захарта“, т.е. до собствен ресурс по смисъла на Решение 85/257. Освен това разглежданият Регламент № 579/86 е само регламент по прилагането на Регламент № 3771/85, чието единствено правно основание е Актът за присъединяване, а не Регламент № 1785/81, с който се установява общата организация на пазарите на захар [36].

74. Според мен гореизложеното не променя квалификацията на спорните налози като собствени ресурси на Общностите.

75. Както бе посочено по-горе [37], спорните налози имат за цел да гарантират равновесието на пазара на захар и в този смисъл са приложими в „рамките на общата организация на пазарите в сектора на захарта“. Наистина Регламент № 1785/81 е нормативният акт, който урежда „общата организация на пазарите в сектора на захарта“, както показва и наименованието му, но това не означава, че този регламент съставлява необходимото правно основание за приемане на всички разпоредби, приложими на тези пазари.

76. Всъщност в Решение 85/257 се говори за „мита в рамките на общата организация на пазарите в сектора на захарта“. И макар наистина тези рамки да са определени с Регламент № 1785/81, то е възможно действащите в тях мита да произтичат от други нормативни актове. Такъв например е случаят с Регламент № 3771/85 относно запасите от селскостопански продукти, намиращи се в Португалия.

31 — Регламент (ЕИО) № 2670/81 на Комисията от 14 септември 1981 година относно определяне на подробни правила за прилагане по отношение на производството над квотите в сектора на захарта (ОВ L 262, стр. 14).

32 — Курсивът мой.

33 — Курсивът мой.

34 — Точка 2 от писмената ѝ дуплика.

35 — В подкрепа на различната си позиция, в точка 3 от писмената си дуплика Португалия препраща към възражението срещу мотивираното становище на Комисията. В това възражение обаче няма каквото и да било позоваване на Регламент № 2670/81.

36 — ОВ L 177, стр. 4.

37 — Точки 69 и 70.

77. От друга страна, не може да се пренебрегне съдържанието на Акта за присъединяване, член 254 от който предвижда, че излишъците трябва да се премахнат „при спазване на процедурите на Общността, които предстои да бъдат установени“, като Регламент № 3771/85 има за цел именно установяването на такива процедури. Освен това съгласно член 371, параграф 1 от Акта за присъединяване „Решение от 21 април 1970 година относно замяната на финансовите вноски на държавите членки със собствени ресурси на Общностите […] се прилага в съответствие с предвиденото в членове 372—375“. А съгласно параграф 1 от цитирания член 372 „[п]риходите, наречени „селскостопански изравнителни такси“, посочени в член 2, параграф 1, буква а) от Решението от 21 април 1970 година, включват и *приходите от всички установени налози върху вноса при търговията между Португалия и останалите държави членки и между Португалия и трети страни*, в съответствие с членове 233—345, член 210, параграф 3 и член 213“ [38].

78. Следователно може да се заключи, че самият Акт за присъединяване представлява не само достатъчно правно основание за приемането на Регламент № 3771/85 (и съответно на регламента по приложението му — № 579/86), но също така и самата основа за определяне на спорните налози като „собствен ресурс“ (доколкото, както се установи, същите са еквивалентни на вносните митни сборове).

79. Португалската република изтъква друг аргумент против определянето на спорните налози като собствени ресурси, основан на обстоятелството, че този налог не е предвиден в бюджетите на Съюза. В това отношение следва да се отбележи, че не следва да се бъркат мерките в областта на бюджетното право, които дефинират собствените ресурси, от една страна, и таксите или митата, установени от законодателя при упражняване на специалните му нормотворчески правомощия, от друга страна [39]. Както посочва Комисията, събирането на дължимите суми не зависи от записването им в дадена статия от бюджета на Общностите — достатъчно е същите да са предвидени в специален нормативен акт, който в случая е Регламент № 579/86. Освен това член 7 от Решение 85/257 (отнасящо се до собствените ресурси и поради това представляващо бюджетна норма) предвижда, че държавите членки трябва да предоставят тези ресурси на разположение на Комисията. Налице е очевидна връзка с бюджета.

80. Португалската република поддържа в заключение, че ако налогът, предмет на спора, беше собствен ресурс, то такъв щяха да бъдат и налозите, събирани на основание член 6, параграф 3 от Регламент № 60/2004 и член 12, параграф 3 от Регламент № 1832/2006 [40], които обаче не са определени като такива. Всъщност и двете разпоредби предвиждат, че налозите за излишъци се включват в националния бюджет на новата държава членка. След това обаче член 7 от Регламент № 60/2004 предвижда, че ако отстраняването на излишъците не бъде доказано, „новата държава членка изплаща сума в размер, съответстващ на неизтегленото количество […]. Тази сума *се внася в бюджета на Общността* [41] […] и се отчита при изчисляване на налога върху производството за 2004/2005 пазарна година“ [42]. Ето защо, както поддържа Комисията, не става въпрос за друго, освен за система за събиране, осъществявана на два етапа, която винаги завършва с постъпление в бюджета на Общността.

81. В края на частта, отнасяща се до правната квалификация на спорната сума, следва да се посочи, че според мен съществува един допълнителен елемент в подкрепа на тезата, че разглежданата сума във всички случаи трябва да се счита за собствен ресурс.

38 — Курсивът мой.

39 — В този смисъл, Определение от 21 февруари 2013 г. по дело Isera & Scaldis Sugar SA и др. (C-154/12), точка 31 с цитирана съдебна практика. Вж. Inghelram, J., коментар на член 310 ДФЕС. — In: Lenz, C.-O. et K.-D. Borchardt. EU-Verträge Kommentar. Bundesanzeiger Verlag, 6. ed. Köln, 2013.

40 — И двата вече посочени по-горе, с които се установяват преходни мерки в сектора на захарта с оглед на присъединяванията от 2004 г. и 2007 г.

41 — Курсивът мой.

42 — Същата формулировка се съдържа в член 13 от Регламент № 1832/2006.

82. Става въпрос за съдържанието на определението, постановено от Съда по дело William Hinton & Sons, образувано по отправен преюдициален въпрос именно в хода на следваната от страна на португалските власти процедура по събиране на сумите, дължими за неизнесени излишъци. Макар в този съдебен акт да се изхожда от позицията, че претендираната сума е собствен ресурс, за да се гарантира правната сигурност и да се защитят оправданите правни очаквания, трябва да се избегне решаване на делото с мотиви, които са не различни, а противоречащи на първоначално възприетото от Съда. Това е така, независимо от обстоятелството, че както вече бе посочено, по отношение на промяната в съдебната практика, извършена впоследствие с Решение по дело Koninklije Coöperatie Cosun/Комисия, могат да се изразят резерви.

83. Ето защо според мен и като първо междинно заключение сумата, предмет на спора, съответства на налог, който следва да се счита за собствен ресурс на Съюза.

Г – *Приложимостта на Регламент № 1697/79*

84. След като се установи, че спорната сума представлява собствен ресурс, следва да се определи дали в случая е приложим Регламент № 1697/79, който регламентира реда за събирането на вносните или износните митни сборове и определя тригодишен срок за осъществяване на това събиране.

85. Дори да възникнат съмнения относно приложимостта на Регламент № 1697/79, след като, както бе посочено, спорната сума не може да се счита за налог при вноса, според мен е безспорно, че този регламент е изцяло приложим в настоящия случай. Това е така, от една страна, тъй като в Определение по дело William Hinton & Sons, както вече бе посочено, се изхожда от позицията, че тази сума представлява налог и поради това — собствен ресурс, като Съдът е предоставил на Върховния административен съд да установи дали стоката, подлежаща на облагане, е декларирана или не в съответствие с Регламент № 579/86, посочвайки, че ако не е, следва да се приложи националното законодателство, а не Регламент № 1697/79[43], а от друга страна и преди всичко, защото самият Върховен административен съд е заключил в решението си от 8 май 2002 г.[44], че в случая този регламент е приложим поради препращане от вътрешното право[45].

86. В това отношение следва да се отбележи, че е ирелевантна грешката, която според Португалската република е допуснал Върховният административен съд, като е приел, че спорната сума не е собствен ресурс. Това е така, на първо място, защото е очевидно, че в крайна сметка от значение в това отношение е само правната квалификация, направена от Съда., и на второ място и от определящо значение, защото при всички положения Върховният административен съд ясно е постановил, че приложимият в конкретния случай нормативен акт е именно Регламент № 1679/79.

87. Следователно приложимостта на цитирания Регламент № 1697/79 в конкретния случай не следва да представлява проблем, доколкото въпросът вече е решен от Върховния административен съд и индиректно — от самия Съд. В този смисъл е и второто ми междинно заключение.

43 — Определение по дело William Hinton & Sons, точка 38.

44 — Стр. 15 от приложеното към исковата молба на Комисията копие.

45 — Конкретно член 98 от Митническата реформа.

Д – *Поведението на португалските власти*

88. На последно място, след като сме изправени пред собствен ресурс и Регламент № 1679/79 е приложим, последният въпрос, който следва да се разреши, е дали погасяването по давност на задължението, посочено от Върховния административен съд, и с него — невъзможността сумата да бъде предоставена на разположение на Комисията, се дължи на небрежно поведение от страна на Португалската република.

89. Комисията твърди, че спорното задължение е можело да бъде изискано, считано от 16 октомври 1987 г. — датата на вписването му в счетоводните книги. Следователно съгласно член 2 от Регламент № 1697/79 давностният срок за събирането му изтича три години по-късно, т. е. на 16 октомври 1990 г. Въпреки това португалските власти не са предприели действия до 29 октомври 1990 г., като по този начин според Комисията са допуснали небрежност, довела до неизпълнение от страна на Португалската република на задълженията ѝ към Съюза.

90. От своя страна, Португалската република твърди в писмената си дуплика [46], че спорното задължение е погасено на 1 септември 1987 г., макар в съдебното заседание да поддържа, че това се е случило на 17 септември 1987 г. Във всеки случай по време на цялото производство тя твърди, че е узнала за задължението едва на 2 август 1990 г., като не е могла да предприеме действия по събирането му до 9 октомври 1990 г.

91. В най-благоприятната за Португалската република хипотеза и съобразно възприетото от Върховния административен съд няма как срокът за събиране на спорното задължение да е бил по-късно от 16 октомври 1987 г. — датата, на която според националния съд е вписан установеният размер на изискуемите от задълженото дружество мита. Така съгласно член 2 от Регламент № 1697/79 задължението е погасено на 16 октомври 1990 г., докато действията по събиране на дължимия налог от страна на португалските власти не са предприети до 29 октомври 1990 г.

92. Както посочва Комисията, позовавайки се inter alia на посоченото по-горе Решение по дело Комисия/Дания, държавите членки са задължени да установят вземането на Общностите за собствените ресурси веднага щом органите им са в състояние да изчислят размера на това вземане. Ако се приеме, че в разглеждания случай това е било възможно едва на 2 август 1990 г., както твърди Португалската република, възниква въпросът дали националните власти са предприели всички разумни действия, за да може дължимата сума да се установи по-рано, така че при съблюдаване на всички необходими формалности за събирането ѝ същата да бъде изискана преди изтичане на тригодишния давностен срок, посочен в член 2 от Регламент № 1697/79, какъвто е бил случаят.

93. Съгласно описаната в писмената защита на португалските власти фактическа обстановка [47] задълженото дружество е внесло на 30 октомври 1987 г. сума в размер на 552 511,20 EUR, изискани от митница Funchal с писмо от 16 октомври 1987 г. На 26 юни 1990 г. митница Funchal изисква от дружеството допълнителната сума от 23 419,63 EUR поради неправилно приложено приспадане. Тази сума е внесена на 20 февруари 1991 г. На 26 септември 1990 г. е поискано още едно допълнително плащане за ДДС и накрая, на 25 октомври 1990 г., е изискана разглежданата в настоящото дело сума, която на 26 ноември 1990 г. е била обект на корекция.

46 — Точки 34 и 35.

47 — Точки 6 и 12.

94. От особено значение е обстоятелството, че съобщението за първоначално изискането от дружеството задължение е направено на 16 октомври 1987 г., а корекцията с увеличението — предмет на настоящия спор, не е извършена до 25 октомври 1990 г., като същата, както се обяснява в писмената защита[48], се основава на резултатите от проверка, назначена от Държавния секретар по храните, вследствие на предполагаеми несъответствия при разпределение на сумите, дължими от притежателите на захар в автономна област Мадейра и от Винарския институт на Мадейра. Въпреки това Португалската република не посочва датата, на която тази проверка е приключена, нито конкретизира момента, в който са констатирани предизвикалите я несъответствия. Факт е, че резултатите от проверката се материализират три години след като митница Funchal изисква от задълженото дружество да внесе дължимите мита.

95. Както бе установено по време на съдебното заседание, броят на притежателите на излишъци от захар в автономна област Мадейра не е бил толкова голям, че да направи невъзможно или много трудно осъществяването на минимални действия по установяване на декларираните от тях действителни количества излишъци. Във всеки случай Португалската република не е доказала противното, поради което изтеклият тригодишен срок между установяването на митата и действията на националните власти вследствие на извършването на проверка според мен не е обоснован и съответно потвърждава липсата на дължима грижа, изразяваща се в неизпълнението на задължения, твърдяно от Комисията, с която — като последно междинно заключение — мога единствено да се съглася.

VI – **По съдебните разноски**

96. Съгласно член 184, параграф 1 и член 138, параграф 1 от Процедурния правилник предлагам на Съда да осъди Португалската република да заплати съдебните разноски.

VII – **Заключение**

97. Въз основа на изложените съображения предлагам на Съда да постанови следното решение:

„Като не е предоставила на разположение на Комисията сумата от 785 078,50 EUR, представляваща налози, свързани с неизнесени излишъци от захар след присъединяването ѝ към Общностите, Португалската република не е изпълнила задълженията си, произтичащи от член 10 ЕО, член 254 от Акта за присъединяване, член 7 от Решение 85/257, членове 4, 7 и 8 от Регламент № 579/86, член 2 от Регламент№ 1697/79 и членове 2, 11 и 17 от Регламент№ 1552/89.

Осъжда Португалската република да заплати съдебните разноски“.

48 — Точки 9 и 10.